

РЕШЕНИЕ

№ 6426

гр. София, 24.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 28.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **10865** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца (ЗСПД).

Образувано е по жалба на О. Ф. К., гражданка на У. с предоставена временна закрила, ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЦ/7519/11.10.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., с която е отказано отпускане на еднократна помощ за ученик, записан в осми клас.

В жалбата е изложено становище, че оспорената заповед е незаконосъобразна и необоснована, издадена в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че чужденците с предоставена временна закрила имат право на социално подпомагане съгласно чл.39, ал.1, т.4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Изложени са доводи, че в контекста на подписаните международни договори, които Република България е ратифицирала, както и на Директива 2001/55/ЕО и Директива 2004/83/ЕО, разпоредбата на чл.3, т.5 от ЗСПД противоречи на чл.39 ЗУБ, както и на чл.2, ал.6 от Закона за социалното подпомагане. Моли се за отмяна на оспорената заповед. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. П., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., чрез юрисконсулт Л., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като се запозна с жалбата и прецени събраните по делото доказателства,

установи следното:

Жалбоподателката О. Ф. К. е гражданка на У. с ЛНЧ [ЕГН], на която е предоставена временна закрила. Същата е майка на детето М. О. К., ученик в осми клас.

На 04.10.2024 г. жалбоподателката е подала Заявление – декларация вх. № ЗСПД/Д-С-ЛЦ/7519 за отпускане на еднократна помощ по чл. 10б, ал.1 от ЗСПД – еднократна помощ за ученици, записани в осми клас.

Във връзка с подаденото заявление директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. издал процесната Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЦ/7519/11.10.2024г., с която е отказано отпускането на исканата еднократна помощ. Мотивите за отказа са, че съгласно чл.3, т.5 от ЗСПД право на семейни помощи за деца имат семейства на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в Република България, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна, а с У. няма сключен такъв договор.

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и при спазване на административнопроизводствените правила. Същата обаче е материално незаконосъобразна по следните съображения:

Спорният по делото въпрос е относно правото на лицата, на които е предоставена временна закрила, да се ползват от социално подпомагане в държавата, в която пребивават, в частност от отпусканите по ЗСПД помощи, сред които е и еднократната помощ за ученици, записани в осми клас.

Съгласно чл. 10б, ал. 1 ЗСПД на семействата, чиито деца са записани в осми клас на училище, се отпуска еднократна помощ за покриване част от разходите в началото на учебната година, когато децата живеят постоянно в страната и не са настанени за отглеждане извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето. Според ал.2 помощта по ал. 1 се отпуска независимо от дохода на семейството.

Съгласно чл.3, т.5 ЗСПД право на семейни помощи за деца имат: 1. бременните жени - български граждани; 2. семействата на българските граждани - за децата, които отглеждат в страната; 3. семействата, в които единият от родителите е български гражданин - за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; 4. семействата на роднини, близки или приемни семейства - за децата, настанени по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; 5. бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

От текста на цитираните разпоредби е видно, че ЗСПД не съдържа изрична регламентация относно приложимостта му за чужденци с предоставена временна закрила, но предвижда права за чужденци на реципрочна основа, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Законът за убежището и бежанците жалбоподателката се явява лице, което има право на социално подпомагане. Съгласно чл. 39, ал. 1, т.4 от ЗУБ чужденците с предоставена временна закрила имат право на социално подпомагане. – в случая на разглежданите семейни помощи за деца. На основание посочената разпоредба на жалбоподателката следва да се признае правото да получава семейни помощи за деца, тъй като същата е с предоставена временна закрила, пребивава и отглежда детето си в Република България, като има адрес в [населено място], видно от копие на издадената й

регистрационна карта за чужденец.

Ограничителното тълкуване на нормата на чл. 3, т. 5 ЗСПД, което административният орган е направил, не съответства и на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година. В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е посочено, че с цел да се избегнат социални трудности е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право. Съобразно това, в чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС е предвидено, че държавите-членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата-членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им. Според §2 държавите-членки могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Според съда, предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход и като едно от основните обезщетения по смисъла на директивата. България като държава членка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка.

Предвид гореизложеното, националната правна уредба, ограничаваща възможността за предоставяне на помощи за деца на чужденци с предоставена временна закрила по реда на чл.39, ал. 1, т. 1 ЗУБ, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България, противоречи на Общностното право и не следва да бъде прилагана.

С оглед на изложеното дотук, отказът за отпускане на заявената от О. К. помощ по чл. 106 ЗСПД се явява незаконосъобразен. Оспорената заповед следва да се отмени, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване с дадените по-горе указания по тълкуване и прилагане на закона.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на О. К. Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЦ/7519/11.10.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., с която е отказано отпускане на еднократна помощ за ученик, записан в осми клас.

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. за ново

произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: